

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราเป็นชาวพุทธนะ เรานับถือพุทธศาสนา ปู่ย่าตายายของเราเป็นผู้ฉลาด ได้นับถือพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ เราเกิดมาท่ามกลางพุทธศาสนา พุทธศาสนาสอนเรื่องพ้นทุกข์.. พุทธศาสนาสอนเรื่องปัญญา.. ให้มีปัญญา

เราชาวพุทธ เห็น ไหม โลกนี้เขาเจริญ เขาเจริญกันด้วยปัญญา เขามีปัญญานะ ประเทศที่พัฒนาแล้วประชากรของเขา บุคลากรของเขามีปัญญา มีความรับผิดชอบ ประเทศเขาถึงได้เจริญ คำว่าเจริญของเขา คือเขาเจริญในปัจจุบันเรื่องอาชีพ คุณภาพชีวิตของเขาสะดวกสบายขึ้น ของเรานี้พุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งปัญญา คนทำบุญแล้วได้บุญมาก..

มีคนถามบ่อยมากเลย บอกว่าทำบุญให้ศาสนาจะมีบุญมหาศาลมากเลย.. ถ้ามีบุญมหาศาล แล้วทำไมเศรษฐีโลกไม่เห็นเป็นชาวพุทธเลย เศรษฐีโลกทำไมไปนับถือศาสนาอื่น เราบอกว่า “ต่อไปข้างหน้าเศรษฐีโลกจะเป็นชาวพุทธ” เป็นชาวพุทธเพราะอะไร เพราะทางตะวันออกเศรษฐีกำลังเกิดขึ้น

อย่างนี้มันเป็นเรื่องของวิญญูะ ! เรื่องผลของของวิญญูะ !

ฉะนั้นเราบอกว่าทำบุญแล้วจะได้บุญมากเลย เห็นไหม ถ้าใครทำบุญในพุทธศาสนาจะเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี จะเป็นเศรษฐีโลก ให้อุณหภูมิอย่างนั้นมันเป็นความสุขจากปัจจัยเครื่องอาศัย

แต่พุทธศาสนาเห็นไหม สยามเมืองยิ้ม ! สยามเมืองยิ้มคือมันสุขออกมาจากใจ... ถ้าหัวใจมีความสุขเราจะอยู่.. เห็นไหม

เวลาเราธุดงค์ไปตามกระท่อมห้องหอ ประชากรของเราอยู่ได้ แต่ทางตะวันตกนะ ถ้าถึงหน้าหนาวแล้วเขาไม่มีเครื่องทำความอุ่นนะ เขาหนาวตายเลย

ฉะนั้นเราเกิดมาในประเทศอันสมควร เราจะทุกข์จนเจ็บใจ เราจะอยู่กันแบบ เศรษฐกิจพอเพียงขนาดไหน ถ้าหัวใจเราเชื่อมั่นเรื่องเวรเรื่องกรรม ความสุขมันอยู่ที่นี้ แต่ทุกคนก็ปรารถนาให้มีความเจริญเป็นเรื่องธรรมดา

ที่นี้ความเจริญเห็นไหม คุณติเรมีการศึกษา เราศึกษากันมา หนึ่งสมองสองแขน.. หนึ่งสมองสองขา.. จะพัฒนาประเทศชาติ !

สมองของเราไง ! ถ้าสมองของเราพัฒนาขึ้นมา เรามีการศึกษา เราศึกษาให้เรา มีทางวิชาการ ถ้าคนมีทางวิชาการแล้วเราจะไม่เป็นเหยื่อของสังคม ไม่เป็นเหยื่อของ กระแส แต่เพราะเราไม่มีปัญญา เราถึงเป็นเหยื่อของกระแส กระแสว่านั่นดีแล้ว สิ่งนั้นดี .. ทำการวิจัยแล้วว่าสิ่งนั้นเป็นประโยชน์ที่สุด.. สุดท้ายแล้วเขาก็ทิ้งก็ขว้าง พอหมด กระแส หมดความนิยมแล้วมันก็หมดค่า

แต่หัวใจของเรานั้นไม่ซร่าคร่ำคร่านะ ! หัวใจของเรานั้นมันจะอยู่กับเราตลอดไป ไข่ใหม่ ถ้าหัวใจของเราจะอยู่กับเราตลอดไป หนึ่งสมองสองแขนเขาเอาไว้พัฒนาชาติ “แต่ความรู้สึกรักของใจ.. ศีลธรรม จริยธรรม จะอยู่กับหัวใจของเราไป”

ถ้าหัวใจของเรามีศีลธรรม จริยธรรมของเรา เราจะมีความสุขตั้งแต่เด็กจนแก่ เวลาเรามีหนึ่งสมองสองแขน เรามีปัญญาของเรา ถ้าร่างกายของเราเข้มแข็ง แข็งแรง เรา จะหาปัจจัยเครื่องอาศัยให้ชีวิตเราได้ แต่ถ้าสมองเราฝ่อ ถ้าร่างกายเราอ่อนแอลงไปแล้ว ใครจะเลี้ยงดูเรา

เรามีลูกมีเต้านะ เราอยากให้ลูกเต้าเราเข้มแข็ง เราอยากให้ลูกเต้าของเรามีปัญญา ในทางจิตวิทยายบอกว่า วันนี้ได้กอดลูกของเราหรือยัง.. วันนี้ได้กอดลูกของเราหรือยัง.. วันนี้ได้ให้ความอบอุ่นลูกของเราหรือยัง.. วันนี้เราให้ความร่มเย็นเป็นสุขกับลูกเราหรือ ยัง.. นี่ไง เพราะสิ่งนี้มันจะฝังจิตนั่นไป !

ถ้าฝังจิตนั่นไป ถ้าเกิดปัญหา.. ปัญหาเป็นสิ่งที่ดี ! ปัญหาเป็นสิ่งที่ดี แต่ต้องมี ศีลธรรมจริยธรรมควบคุมมัน ถ้าปัญหาไม่มีศีลธรรมจริยธรรมควบคุมมันนะ มันทำลาย เราก่อน ! มันทำลายเราก่อนนะ เราคิดชั่ว เราคิดคด โกง เราคิดจะทำลายเขา พอคิดขึ้นมาแล้วมันกลัวเขาจับผิดได้

นี่มันทำลายเราก่อนนะ ! ก่อนที่เราจะทำลายคนอื่น มันทำลายหัวใจเราก่อน แต่เราไม่ได้คิดว่ามันทำลายหัวใจเรา เพราะอะไร เพราะอวิชา เพราะความไม่รู้สึกตัว เพราะเห็นว่าเป็นผลประโยชน์ เราคิดแต่เอาประโยชน์กับเรา แต่มันทำลายเราก่อนแล้ว ! มันทำลายเราแล้ว เห็นไหม

เราได้กอดลูกเราหรือยัง.. เราได้ให้ความอบอุ่นกับลูกเราหรือยัง.. ถ้าเราได้กอดลูกของเรา เราได้ให้ความอบอุ่นกับลูกของเราแล้ว เวลามันจะทำสิ่งใด มันคิดถึงพ่อคิดถึงแม่ คิดถึงชาติ คิดถึงตระกูล คิดถึงความดีความชั่ว เวลาทำอะไรสิ่งใด มันมีการยับยั้ง นี้ศีลธรรมอยู่ที่นี้ !

พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเราเป็นผู้ฉลาด ให้พุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ เพราะพุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาตินะ พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเราก็มีศาสนาในหัวใจ เราเกิดมาในประเทศอันสมควร เกิดมาในครอบครัวที่เป็นสัมมาทิฐิ พอเกิดมาในครอบครัวที่เป็นสัมมาทิฐิแล้ว พ่อแม่ปู่ย่าตายายก็พาลูกหลานเข้าวัด ให้ความอบอุ่นกับครอบครัว

โลกเขาจะเจริญมันเป็นเรื่องของโลก โลกเจริญมันก็มีแต่วัตถุ มันก็จะเป็นอย่างนี้ตลอดไป พอมันเจริญขึ้นมาถึงที่สุดแล้ว ทรัพยากรหมดแล้ว เขาก็คิดของเขา พยายามหาทางออกของเขา เวลาถึงที่สุดแล้ว มันก็เป็นกรรมร่วมสมัยกัน

แต่ความอบอุ่นในครอบครัวของเรา ความเป็นไปในหัวใจของเรา เห็นไหม นี้พุทธศาสนาสอนเรื่องปัญญา.. ปัญญาอะไร ! ปัญญาอย่างนั้นเป็นปัญญาของโลกๆ นะ เป็นโลกีย์ปัญญา ถ้าอย่างนั้นคอมพิวเตอร์มันดีกว่าเราอีก ทางการวิจัยนะเดี๋ยวนี้เขาใช้คอมพิวเตอร์ทำการวิจัย คอมพิวเตอร์มันคิดการล่วงหน้าไปดีกว่าเราอีก แล้วมันมีอะไร.. คอมพิวเตอร์มันมีอะไร ถ้าไม่มีไฟให้มันก็ทำงานไม่ได้แล้ว

แต่หัวใจของเราสิ ! ปัญญาอย่างนี้ เห็นไหม เวลาปัญญาในพุทธศาสนา คือปัญญาเอาความคิด.. เอาความรู้สึกของเรา.. ไว้ในอำนาจของเรา ! เอาความรู้สึก.. เอาความคิดต่างๆ ในหัวใจของเราไว้ ในอำนาจของเรา !

“ปัญญาในพุทธศาสนา คือปัญญารอบรู้ในกองสังขาร” สังขาร ความคิด ความปรอง ความแค้น.. ความคิดที่จินตนาการออกไปนี้ เรามีสติปัญญาควบคุมมัน

นี่พุทธศาสนา..! ศาสนาแห่งพุทธะ ปัญญารอบรู้ในกองสังขาร รอบรู้ในความรู้สึกรู้ใจของเรา รอบรู้ในการคิดของเรา.. เพียงแต่ที่เราคิดดีหรือคิดชั่ว เรามีสติปัญญาขยับยั้งของเรา ถ้ามันเกิดที่นี้ได้นะ สังคมจะมีการกระทบกระทั่งกันใหม่ สังคมจะมีการเบียดเบียนกันใหม่

สังคมที่เบียดเบียนกันอยู่ที่นี่ เพราะพุทธศาสนาอยู่ที่ทะเลเบียนบ้าน แต่ตัวเองถือศีลถือเปรต ถือมาร ถือความเห็นอหังการในหัวใจเป็นศาสนา มันไม่ได้นับถือศาสนาพุทธเป็นศาสนา ถ้าพุทธศาสนาเห็นใหม่ ว่าผู้ที่นับถือพุทธศาสนาเป็นคนโง่ เขาต้องมีการแข่งขัน ! เพื่อความเจริญของครอบครัวของเรา

อันนั่นมันเป็นความคิดของโลก มันไม่ใช่ความคิดของธรรม เห็นใหม่ คุณสิขาบอกว่าในเศรษฐกิจต่างๆ เราส่งออกต่างๆ เศรษฐกิจต่างๆ มันผิดศีลผิดธรรม.. ถ้าผิดศีลผิดธรรม แล้วมันทำให้ถูกศีลถูกธรรมก็ได้ มันอยู่ที่เราเลือก อยู่ที่เราพิจารณาของเรา

นี่อาชีพรู้เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ในพระไตรปิฎกอยู่แล้ว “อาชีพที่ควรและอาชีพที่ไม่ควรทำ” แต่ในเมื่อเราต้องทำอาชีพที่เราเห็นว่ามันเป็นประโยชน์กับเรา ถ้าเราทำอย่างนั้นก็เพราะเราเลือกแล้ว อยู่ที่เราเลือกใช้ใหม่ เวลาเราเลือกนี้ เราจะเลือกให้ตัวเลขบัญชีเยอะๆ เสร็จแล้วเราก็จะบอกว่าเลือกให้มีบุญด้วย ! มันจะเลือกไปทุกอย่างเลย ตัวเลือกมันจะเอาหมดเลย

แต่ถ้ามันมีสติปัญญา พุทธศาสนา นี่ศาสนาให้ขยับยั้งที่นี้ มันเป็นเรื่องเวรเรื่องกรรมนะ เขาบอกเลยนะ “ถ้ามีคนถือศีล ๕... ถ้ามีคนถือศีลธรรมหมด ประเทศชาติจะไม่เจริญ อู๊ย.. ถ้าคนบวชหมดเลย บวชพระกันหมดเลยนี่ โอ้โฮ.. โลกนี้จะสืบทอดสกุลกันไปได้อย่างไร”

อันนี้มันเป็นความคิดเวลาคิดใจ แล้วพระจะบวชได้ใหม่ละ บวชพระมา ๒ วันก็สึกแล้ว อยู่ไม่ไหวหรอก มันจะสึกหมดแหละ

นี่ในเวลาเราคิด ก็เลสมันคิดเอาเปรียบหมดแหละ ! มันคิดที่ว่า “ถ้าถือศีล ๕ หมดแล้ว มันจะทำกันอย่างไร” ได้หมดแหละ ถ้าเรามีปัญญานะถือศีล ๕ มันก็ทำได้ มีศีลมีธรรมขึ้นมา นี่มันเป็นประโยชน์ทั้งนั้นแหละ แต่มันไปขัดแย้งกับต้นหาความทะยานอยาก นี่เพราะปัญญาเราไม่ทันใจใหม่ พอปัญญาไม่ทัน มันก็คิดจินตนาการของมันไป เพราะไม่มีสติไม่มีปัญญายับยั้ง

นี่พอไม่มีสติไม่มีปัญญายับยั้ง แล้วจะเอาสิ่งใดเป็นเครื่องตรวจสอบละ.. ก็ศีลไง ! ศีลเป็นเครื่องตรวจสอบว่าควรหรือไม่ควร.. ดีหรือไม่ดี.. ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง..

เราจะเอาความคิดของเราเข้าไปตรวจสอบ เอาความคิดของเราไปวัดผลไม่ได้ มันต้องเอาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเรายังอ่อนแออยู่ เรายังไม่มีความเข้มแข็งพอ จิตใจเรายับยั้งความคิดของเราไม่ได้ เราทำสิ่งใดไม่ได้เลย สิ่งนั้นถึงต้องเอาศีลเอาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเครื่องตัดสินก่อน พอตัดสินขึ้นมาแล้วเราปฏิบัติของเราไปนะ เดียวมันจะเป็นของเราไง

นี่ศีลธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กับศีลธรรมของเรา.. ถ้าศีลธรรมของเราเกิดขึ้นมาแล้ว คนที่มีปัญญา คนที่ฉลาด มันจะเอาอริยทรัพย์ไง ! ทรัพย์คือว่าเราทำคุณงามความดี เราจะไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ ไม่มีอำนาจแบบทางโลกเขา แต่เราก็มีความสุข ! เราก็มีอบอุ่นในใจเรา !

คนที่เขามีความสุข เขามีทรัพย์สิน เขามีอำนาจทางโลก เวลาเขาจะเกษียณทีหนึ่ง เขาก็ต้องหาคนมาเช็ดขี้ให้เขาดี ๆ นะ เดียวน้ำรดแล้วตอมันผุดนะ เห็นไหม เขามีความสุขจริงหรือเปล่า !

แต่เราก็ไปมองกันว่ามันเป็นความสุขไง นี่เป็นเรื่องของโลกนะ ถ้าเป็นเรื่องของเรา เราต้องมีสติปัญญากับเรา..ความสุขในอริยทรัพย์... ความสุขนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสุขอยู่ที่โคนต้นไม้ เห็นไหม

สมัยพุทธกาลมีกษัตริย์องค์หนึ่งออกมาบวช พอออกมาบวชเสร็จแล้วก็ภาวนาถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้ด้วย นี่เป็นเรื่องที่มหัศจรรย์ ! เป็นกษัตริย์นะต้องบริหารจัดการ ต้องรับผิดชอบแวนแคว้นของตัวเองเต็มที่แล้ว มันก็ทุกข์พอสมควร แล้วเวลามาภาวนา ถ้าคน

ผ่านโลกมามาก เวลาภาวนาสีงต่าง ๆ แล้ว ใ้สัญญาคือสิ่งที่เป็นภาระรับผิดชอบนี้มันจะ
ผูกขึ้นมา แล้วมันล้างได้ยากมาก

แต่เนื้เป็นถึงกษัตริย์นะ แล้วมาบวชด้วย บวชเสร็จแล้วเป็นพระอรหันต์ด้วย แล้ว
เวลานั่งอยู่โคนไม้เนื้ แบบว่ามันบ่นออกมาไ้ มันพูดออกมาด้วยความหลุดปากไ้ ว่า
“สุขหนอ ! สุขหนอ ! สุขหนอ !” จนพระที่อยู่ด้วยกันนะเขาบอกว่า พระอดีตกษัตริย์นี้
เขาคงคิดถึงพระราชบัลลังก์ คงจะรำพึงรำพันถึงราชบัลลังก์ว่าสุขหนอ.. สุขหนอ.. ก็ไป
ฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เรียกมาหมดเลย
แล้วถามว่า

“เธอพูดอย่างนั้นจริงหรือ ? สุขหนอจริงหรือ?”

“จริงครับ !”

“แล้วทำไมถึงบอกว่าสุขหนอละ”

“แหม... มันสุขจริงๆ นะ อยู่โคนต้นไม้เนื้มันสุขจริงๆ นะ มันไม่ต้องมีภาระ
รับผิดชอบ มันไม่ต้องแบกหามสิ่งใดๆ เลย โอ้.. เมื่อก่อนทุกข์มาก ! เป็นกษัตริย์นะ ตื่น
ขึ้นมาแล้วต้องรับผิดชอบประเทศชาตินะ แบกรับภาระไปหมดเลย มันมีแต่ความทุกข์”

แต่พอมาบวชแล้วนะ ถ้ามันยังเอาความคิดของเราไม่ได้ มันก็ทุกข์นั้นแหละ แต่
พอมันชำระล้างแล้ว พอหัวใจมันสะอาดผ่องแผ้วได้ เห็นไหม นอนอยู่โคนไม้เนื้ สุขหนอ
.. สุขหนอ.. มันมีความสุข มันมีความสุข มันไม่ต้องกลัวใคร มันไม่ต้องมีใครมาทำ
ร้าย ไม่ต้องมีใครแย่งชิง ไม่มีใครมาแย่งโคนต้นไม้เรา ! ไม่มีใครมาแย่งสิ่งที่ไม่มีอะไร
เลย !

เพราะอยู่โคนต้นไม้เนื้ มีบริวาร ๘ มีบาตร เข้าขึ้นมาก็ออกบิณฑบาต มีกลด มี
บริวาร ๘ มีผ้าไตร มีทุกอย่างพร้อมหมด แต่เอาชีวิตไว้ เพราะชีวิตนี้ก็อยู่ได้ด้วยปลื้แข่ง
เข้าขึ้นมาก็ออกบิณฑบาต เนื้มันมีความสุข.. มันมีความสุข สุขหนอ.. สุขหนอ.. เห็นไหม

ความสุขเกิดขึ้นมาจากข้อเท็จจริงในหัวใจ !

นี่พูดถึงว่าไม่มีสิ่งใดเลย แล้วมันจะมีความสุขได้อย่างไร.. ถ้ามันเกิดอริยทรัพย์ขึ้นมา แต่มันไม่เกิดอริยทรัพย์ขึ้นมา มันมีแต่ความน้อยถอย นี่ก็ไม่เอา นู้นก็ไม่เอา ไม่เอาเลย ไม่เอาของน้อยจะเอาของใหญ่ไป ไม่เอาๆ ไม่เอาจริงหรือเปล่า

ฉะนั้นนี่เราต้องดู เราศึกษามาแล้ว ธรรมะบอกอย่างนั้น ฉะนั้นเวลาคนที่เวลาแสดงธรรมๆ นี่แสดงธรรมออกมาด้วยอะไร แสดงธรรมออกมาด้วยเคารพธรรม เห็นใหม่ เวลาแสดงธรรมนี้ไม่ลัดคัตตอน ไม่เสียสติ ไม่กล่าวร้ายกับคนอื่น แต่กล่าวร้ายกิเลสนะ เวลาแสดงธรรมนี้กล่าวร้ายกิเลส กล่าวร้ายถึงความรู้สึกลึกซึ้ง ไอ้กิเลสในหัวใจนั่นแหละที่กล่าวร้ายมัน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าการฆ่าทุกอย่าง... ในศีลในธรรมไม่ให้มีการฆ่า ไม่ให้มีการทำลายกันเลย มีแต่การเสียสละ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายกย่องสรรเสริญการฆ่ากิเลส ถ้าใครฆ่ากิเลสได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายกย่องสรรเสริญมาก !

การฆ่ากิเลสคือการฆ่าค้นหาความทะยานอยาก ฆ่าความคิด ฆ่าสิ่งเลวทรามในหัวใจ ตัดปารกัญญาโดยไม่เสียต้นไม้มันแต่ต้นเดียว ตัดความรกัญญาในหัวใจนี้ แล้วสิ่งที่ตัดความรกัญญาในหัวใจนี้จะเอาอะไรไปตัด.. จะเอาเครื่องมือสิ่งใดไปตัด..

นี่ทางโลกเขามีเครื่องมือเครื่องมือไม้ใช้สอยของเขาใช้ใหม่.. ในศีลในธรรม เวลาเราจะแก้ไขกิเลสของเรา คือต้องมีสติ ! เริ่มต้นต้องมีสติขยับยังก่อน คนที่เจ็บไข้ได้ป่วย เวลาเข้าโรงพยาบาลเขาต้องวัดความดันก่อน ดูความผิดปกติของร่างกายก่อน

นี่เริ่มต้นมีสติขยับยังความรู้สึกลึกซึ้งของตัวเองก่อน พอรู้สึกลึกซึ้งมันแล้ว ถ้าขยับยังแล้วมันยังแฉลบ มันยังคืนรนอยู่ เราใช้สติใช้คำบริกรรมแก้ไข ใช้สติแล้วมีคำบริกรรมเกาะเกี่ยวมันไป ถ้าเกาะเกี่ยวมันไปแล้วจนมันตั้งตัวของมันได้

คนไข้ที่จะเข้าผ่าตัด เขาต้องฟื้นฟูร่างกายให้แข็งแรงก่อน ถ้าคนไข้ไม่แข็งแรงเอาเข้าห้องผ่าตัดนี้ตายหมด ! จิตนี้ตายหมด อู๋... ใช้ปัญญา วิปัสสนา.. มันไม่ได้ฟื้นฟูตัวมันเองเลย อยู่ทำไรไถนา ดินโคลนรกัญญาในหัวใจเต็มไปหมดเลย ร่างกายนี้สกปรกไปหมด

เลย มันไปถึงแล้วไปนอนผ่าตัด มันบอกว่า “ให้ผ่าตัดเลย ไม่เป็นไรผ่าตัดได้เลย”... ไม่มีการฆ่าเชื้อ ไม่ต้องทำความสะอาด มันบอกว่าผ่าตัดเลย !

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนั้น...! องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า คนจะเข้ารับการผ่าตัดใหญ่ ต้องมีการฟื้นฟูร่างกาย ต้องให้จิตใจเข้มแข็ง เวลาผ่าตัดเสร็จแล้วออกมา ร่างกายมันจะได้ฟื้นฟูได้เร็ว

“จิตใจของคนจะวิปัสสนา จะฆ่ากิเลส มันต้องมีสัมมาสมาธิ มันต้องมีตัวจิต ! เพราะจิตเป็นตัวปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิจิตนี้เป็นตัวเกิด” เราเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ แล้วบางครอบครัวที่เขาไม่มีลูกละ

เราเกิดจากท้องพ่อท้องแม่ นี่มันเป็นสายบุญสายกรรม มันเป็นผลของวิญญูะ มันเป็นผลของวิทยาศาสตร์ มันเป็นผลของโลก

แต่ในทางพุทธศาสนาบอกว่า “เกิดจากกรรม” เกิดจากจิตดวงนี้มันมีกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก มันมีวิชา พลังงานที่มีแรงขับ มันต้องขับไปตามธรรมชาติของมัน ไม่มีวาระ การเกิดของจิตไม่มีวาระ เกิดเป็นมนุษย์ เป็นสัตว์ เป็นอินทร์ เป็นพรหม มันเกิดตลอด มันไม่เคยตาย

“จิตนี้ไม่เคยตาย ! แต่มนุษย์ตาย.. เทวดาตาย.. อินทร์ตาย.. พรหมตาย.. มีวาระ เป็นผลของวิญญูะ แต่ตัวจิตไม่เคยตาย !”

พอตัวจิตไม่เคยตาย มันถึงได้ขับสิ่งนี้มา แล้วมาเกิดเป็นมนุษย์นั่งกันอยู่ที่นี่ มันถึงมีจิต มีนิสัย มีความนึกคิด มีความเห็น มีมุมมองแตกต่างกันไป แล้วแต่บุญแต่กรรม ของแต่ละดวงจิต.. ! แต่ละดวงจิตมันขับสมบุญกรรมมาแตกต่างกันหลากหลาย ความแตกต่างกันหลากหลายนี้ เราพยายามจะควบคุมและพัฒนาของเรา นี่พุทธศาสนานะ !!

เวลาควบคุมมัน ประพฤติปฏิบัติมัน จิตแก้จิต...! “อตุตา หิ อตุตโน นาโถ.. ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” พุทธศาสนาสอนถึงการชำระล้างจิตของตัวเอง พระพุทธศาสนาไม่ได้สอนให้เคารพใครเลย พระพุทธศาสนาสอนให้เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ !

พระพุทธเจ้าเป็นผู้ที่รื้อคัมภีร์ธรรมนี้ขึ้นมา เราเคารพพระพุทธเจ้า เพราะ
พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของศาสนา พระพุทธเจ้าเป็นผู้สร้างสมบุญญาธิการมา รื้อคัมภีร์ศาสนา
ขึ้นมา เราเคารพพระธรรม เคารพพระสงฆ์...พระสงฆ์ที่เป็นพระสงฆ์โดยเนื้อแท้ ไม่ใช่
พระสงฆ์ที่ว่าเป็นพระสงฆ์แล้วแต่ทางโลก พระสงฆ์ตามกระแส พระสงฆ์ทำแต่
การตลาด พระสงฆ์ทำตามโลก อันนั้นเป็นพระสงฆ์อีกอย่างหนึ่ง

พระสงฆ์ เห็นใหม่ พระสงฆ์ต้องเอาตัวของตัวเองให้รอดก่อน พระสงฆ์ต้องรู้
ตามความเป็นจริงก่อน แล้วพระสงฆ์ถึงเอาความจริงนั้นมาสอนคน ! ถ้าพระสงฆ์ไม่รู้สิ่ง
ใดเลย แล้วว่าพุทธพจน์ ! พุทธพจน์ !

พุทธพจน์ก็ถือบปี่มา พุทธพจน์เอามาเป็นหน้าฉาก หลังจากมีแต่ความ
พระรู้งะรังด้วยความเห็นของตัวเอง แต่หน้าฉากเป็นพุทธพจน์ เห็นใหม่

แต่ถ้าตามความเป็นจริงแล้ว “พุทธพจน์กับความเป็นจริงของพระสงฆ์ที่ปฏิบัติ
ขึ้นมาเป็นอันเดียวกัน” ถ้าสิ่งที่เป็นอันเดียวกัน พุทธออกมาจากความเป็นจริง มันก็คือ
ความจริง พุทธร้อยพันหนล้านหนมันก็เป็นความจริง แต่ถ้าพูดความเท็จ ! ครั้งนี้ก็เท็จ
ครั้งหน้าก็เท็จ เท็จไปเท็จมา เท็จจนไม่รู้ว่ามันผูกคอตายเลย ความเท็จมันผูกคอตายมันเอง

นี่การแสดงธรรมนะ.. นี้พูดถึงเราเป็นชาวพุทธ พูดถึงศาสนา เราจะเห็นว่าพุทธ
ศาสนามีคุณค่าขนาดไหน ถ้าศาสนามีคุณค่า.. คุณค่าที่เราศึกษา คุณค่าที่เราปฏิบัติ จะเป็น
ผลของเราละ !

เราเป็นชาวพุทธ เราทำบุญทำกุศลก็เพื่อเรา แล้วถ้ามีสติปัญญา เราได้ทาน ศีล
ภาวนา ถ้าใครภาวนาเป็น แล้วจิตได้สัมผัสธรรม จะเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้ามาก ซึ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนน้ำหูน้ำตาไหล ซึ่งใจ.. ไม่ต้องมีใคร
บังคับให้มันไหล มันไหลออกมาจากความรู้สึกของใจเอง เอวัง